

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 40C/149/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413210375
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Kubiš
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2014:1413210375.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudcom JUDr. Michalom Kubišom v právnej veci žalobcu: K. B., trvale bytom Q. XX, XXX XX B., proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO: 00 686 930, o zaplatenie 126,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v sume 126,- eur za neoprávnené účtovaný poplatok za správu úveru. Poukázal na to, že so žalovaným uzatvoril dňa 30.09.2008 zmluvu o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu bol poskytnutý hypotekárny úver. Zároveň so žalovaným uzatvoril v rovnaký deň aj zmluvu o bežnom účte, na ktorý mu bol predmetný hypotekárny úver poskytnutý. Poukázal na to, že v zmysle bodu 5.1. a 7.2.5. zmluvy o hypotekárnom úvere bol povinný platiť poplatok za správu úveru v sume 99,- Sk (3,29 eura) a od 15.04.2010 doteraz v sume 3,50 eura mesačne, pričom vzhľadom na plynutie premlčacej doby sa žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia iba za dobu tri roky spätne od podania žaloby, teda od mája 2013 do mája 2010 v sume 126,- eur. Mal za to, že tento poplatok je v rozpore s dobrými mravmi, na ujmu spotrebiteľa zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a chyba mu hospodárska ekvivalencia. Poukázal na to, že správa úveru je len administratívnou činnosťou žalovaného, ktorá logicky súvisí s predmetom jeho podnikania a charakterom zmluvného záväzku, poplatok slúži iba žalovanému na úhradu jeho administratívy, pričom za uvedený poplatok nie je poskytovaná žiadna služba. Ustanovenia zmluvy o hypotekárnom úvere týkajúce sa tohto poplatku sú preto neplatnými podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/141/2011 zo dňa 11.09.2012 a sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012, vychádzajúce z rozhodovacej línie nemeckých súdov (napr. rozsudok Spolkového súdneho dvora sp. zn. XI ZR 388/10), kde súdy dospeli k rovnakému záveru ohľadne neoprávnenosti tohto poplatku. Ďalej uviedol, že nie je zrejmé, čo je obsahom spravovania úveru a za čo je poplatok uhrádzaný, keďže ustanovenia o predmetnom poplatku sú v zmluve o hypotekárnom úvere bez vymedzenia akýchkoľvek práv a povinností, preto ide o neurčité a nezrozumiteľné ustanovenie, ktoré je v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka neplatné. Uviedol tiež, že nakoľko mu za uvedený poplatok nie je poskytovaná žiadna služba, hoci dobromyseľne predpokladal, že mu nejaká služba bude poskytnutá, bol poplatok dohodnutý v omyle a ustanovenia, ktoré sa ho týkajú sú tak neplatné podľa § 49a Občianskeho zákonníka. Dohodnutie poplatku za neexistujúcu službu považoval tiež za konanie priečiace sa dobrým mravom, a tým neplatné aj podľa § 39 v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka. Poukázal zároveň na novelu zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorou bolo od 01.06.2013 vyberanie tohto poplatku zakázané. Tiež uviedol, že uzavretie zmluvy o bežnom účte bolo podľa vyhlásenia

žalovaného podmienkou, aby získal úver, čím došlo k porušeniu zákazu viazania produktov v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, navyše zo strany žalovaného išlo v prípade uvedeného poplatku aj o nekalú obchodnú praktiku v zmysle 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nakoľko žalovaný ho v zásade nikde a nikdy dopredu neuvádza.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že žalobca si musel byť pri uzatváraní úverovej zmluvy plne vedomý dojednávaneho poplatku, súhlasil s ním, musel byť tiež uzrozumený s tým, že ho žalovaný bude požadovať po celú dobu splácania úveru a pri posudzovaní podmienok úverovej zmluvy žalobca musel túto skutočnosť zvažovať a zjavne s ňou súhlasil. Poplatok je riadne dohodnutý v bode 7.2.5. úverovej zmluvy a je transparentne komunikovaný, teda poplatok bol dohodnutý jasne a zrozumiteľne, žalobca nemohol mať pochybnosť o jeho výške, spôsobe jeho platenia a dobe jeho splatnosti, mohol ho pri uzatváraní úverovej zmluvy započítať do nákladov za poskytnutie úveru, a teda mohol plne posúdiť ekonomickú výhodnosť alebo nevýhodnosť takejto cenovej ponuky banky. Poukázal na to, že v prípade predmetného poplatku ide o časť ceny za úver, ktorá nie je krytá úrokovou sadzbou a ktorá je vyjadrená paušálnou sumou, čo súvisí s ekonomickým účelom aplikácie tohto cenového modelu. Jedná sa o štruktúrované vyjadrenie ceny a takto to funguje na bankovom trhu už viac ako 15 rokov, pričom tento model cenotvorby je úplne bežný aj v iných odvetviach a vzťahoch. Poukázal tiež na to, že činnosť banky je upravená množstvom právnych predpisov a povinností, ktoré pri tom banka zabezpečuje, vstupuje ako ekonomická kategória do nákladov, ktoré sa premietnu do ceny za poskytovaný produkt, teda do ceny úveru, ktorá je v tomto prípade špecificky rozčlenená na jednotlivé položky, teda úrokovú sadzbu a poplatky. Preto neobstojí argument o nedostatku skutočného plnenia. Tiež poukázal na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je z kontroly neprijateľnosti podmienok v spotrebiteľskej zmluve vylúčená cena, ako aj predmet plnenia. Rovnako mal za to, že v prostredí slovenskej právnej úpravy nie je možné aplikovať rozhodovaciu líniu nemeckých súdov, ako na to poukázal žalobca, a čo sa týka novely zákona o bankách, mal za to, že vzhľadom na dátum jej účinnosti ju nie je možné aplikovať na posudzovaný prípad. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014 a stanovisko Najvyššieho súdu ČR zo dňa 24.04.2014, v zmysle ktorých dojednanie o poplatku za správu úveru k úverovej zmluve nie je neurčité a na dojednanie tohto poplatku sa nevzťahuje zákaz týchto dojednaní k spotrebiteľským zmluvám, ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; dojednaním tohto poplatku tak nedošlo k žiadnemu porušeniu práv spotrebiteľa. Čo sa týka námietky žalobcu ohľadne porušenia zákazu viazania produktov v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa uviedol, že vždy dáva klientom možnosť výberu, či si v úverovej zmluve dojednávajú poskytnutie úveru na účet vedený žalovaným alebo inou bankou, rovnako tak aj splácanie úveru z tohto účtu, pričom dodržiavanie uvedeného zákazu u žalovaného bolo predmetom kontroly príslušných orgánov a neboli zistené žiadne porušenia tohto zákazu. Za nedôvodnú považoval tiež námietku žalobcu ohľadne nekalej obchodnej praktiky v zmysle 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže poplatky sú transparentne uvedené v úverovej zmluve a sú zverejnené aj v sadzobníku poplatkov na obchodných miestach banky, ako aj na internetovej stránke banky.

Súd pri rozhodovaní vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

Žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 30.09.2008 zmluvu o hypotekárnom úvere č. I., na základe ktorej mu žalovaný poskytol hypotekárny úver. Žalobca zároveň uzatvoril so žalovaným v rovnaký deň aj zmluvu o bežnom účte, na ktorý mu bol predmetný hypotekárny úver poskytnutý. V zmysle bodu 5.1. a 7.2.5. zmluvy o hypotekárnom úvere sa žalobca zaviazal platiť poplatok za správu úveru v sume 99,- Sk (3,29 eura) a od 15.04.2010 v sume 3,50 eura mesačne, počínajúc 15. dňom kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k poskytnutiu úveru až do úplného splatenia pohľadávky žalovaného. Poplatok bol splatný 15. deň v mesiaci. Uvedený skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný, navyše jednoznačne vyplýva aj z vykonaných dôkazov, a to zo zmluvy o hypotekárnom úvere (č.l. 11- 17 spisu), všeobecných podmienok pre poskytovanie hypotekárnych úverov (č.l. 18-24 spisu), zmluvy o bežnom účte (č.l. 25 spisu) a výpisu z účtu žalobcu (č.l. 26 spisu), z ktorého tiež vyplýva, že žalobca v období 15.05.2010 až 15.05.2013 uhradil žalovanému predmetný poplatok v sume 3,50 eura mesačne.

Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len "Obch. zák.") zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "O.z.") spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 53 ods. 1 O.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy hypotekárnom úvere) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 37 ods. 1 O.z. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 O.z. neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 49a O.z. právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

Podľa § 451 ods. 1, 2 O.z. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Žalobca si v konaní uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré mal žalovaný získať neoprávneným účtovaním poplatku za správu úveru. Neplatnosť dojednania o poplatku za správu úveru videl jednak v tom, že sa jedná o neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 1 O.z., ktorá zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na ujmu spotrebiteľa, ďalej v tom, že ide o neurčité a nezrozumiteľné ustanovenie, ktoré je v zmysle § 37 O.z. neplatné (nakoľko nie je zrejmé, čo je obsahom spravovania úveru a za čo je poplatok uhrádzaný), tiež v tom, že poplatok bol dohodnutý v omyle, čo spôsobuje neplatnosť podľa § 49a O.z. (keďže za uvedený poplatok nie je poskytovaná žiadna služba, hoci dobromyseľne predpokladal, že mu nejaká služba bude poskytnutá) a napokon dojednanie poplatku za neexistujúcu službu považoval za konanie priečiace sa dobrým mravom, a tým neplatné aj podľa § 39 v spojení s § 3 O.z..

Súd posudzoval platnosť dojednania o spornom poplatku najskôr z pohľadu namietaných ustanovení § 37, § 49a, § 39 O.z. a až následne podľa § 53 ods. 1 O.z., avšak vzhľadom na chronológiu argumentov žalobcu a ich vzájomnú prepojenosť súd pri odôvodňovaní svojich záverov zachoval ich postupnosť.

V prvom rade treba uviesť, že hoci zmluva o hypotekárnom úvere č. X zo dňa 30.09.2008 spĺňa znaky spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 ods. 1 O.z., dojednanie o poplatku za správu úveru považoval súd za súčasť dojednania o celkovej cene úveru, ktoré je s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 O.z. vylúčené zo súdnej kontroly neprijateľnosti podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Súd v zhode s argumentáciou žalovaného zastáva názor, že v prípade poplatku za správu úveru ide o časť ceny za úver, ktorá nie je krytá úrokovou sadzbou a ktorá je vyjadrená paušálnou sumou, čo súvisí s ekonomickým účelom aplikácie tohto cenového modelu. V tomto prípade ide o štruktúrované vyjadrenie ceny, kedy je celková

cena špecificky rozčlenená na jednotlivé položky, teda úrokovú sadzbu a poplatky, pričom takýto model cenotvorby je bežný aj v iných odvetviach a vzťahoch. K charakteru poplatku za správu úveru ako súčasti celkovej ceny úveru, nemožnosti súdneho prieskumu dojednaní o tomto poplatku v spotrebiteľských zmluvách, ako aj k jeho celkovej určitej a zrozumiteľnej sa pritom vyjadril aj Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014, ako aj Najvyšší súd ČR v stanovisku sp. zn. CpjN 203/2013 zo dňa 23.04.2014, s ktorých závermi sa súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Ide predovšetkým o nasledovné závery Najvyššieho súdu ČR (a obdobne aj Ústavného súdu ČR): "Ujednaní o poplatku za správu úveru ve smlouvě o úvěru není neurčité jen proto, že neobsahuje úplný výčet činností, za něž je poplatek sjednán. Skutečnost, zda a jaké plnění úvěrový věřitel poskytl úvěrovému dlužníku v rámci správy úvěru, je pro posouzení určitosti ujednání o poplatku za správu úvěru nerozhodná. Správu úvěru lze vyložit jako činnost úvěrového věřitele, která není kryta jinými sjednanými platbami (úrokem jako cenou poskytnutého kapitálu a ostatními poplatky za konkrétní služby), a kterou úvěrový věřitel na podkladě smlouvy o úvěru zajišťuje služby (typicky poradenství a klientský servis, informace o úvěrovém vztahu, změny smlouvy, vydávání různých potvrzení) úvěrovému dlužníku po dobu trvání úvěrového vztahu (shodně F., B., F., K. P. k poplatkům za vedení úvěrového účtu. Soudce 2013, č. 7-8, s. 32 an.). Vyložiteľnosť výrazu správa úveru a paušálný charakter poplatku za správu úveru nevyžadujú pro naplnění požadavku určitého právního úkonu taxativní výčet činností (úkonů, služeb, protiplnění), za něž je poplatek sjednán (shodně L., M. a kol. Sporné poplatky za vedení a správu úveru k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5, in www.epravo.cz, dále F., A. Soudní ochrana práv a bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 7-8, s. 29 an.).

Na ujednaní o poplatku za správu úveru ve smlouvě o úvěru se nevztahuje zákaz těch ujednání ve spotřebitelských smlouvách, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.

Smyslu a účelu úveru odpovídá pojetí tohoto bankovního produktu jako komplexu (balíčku) plnění, jehož součástí je řada vzájemně souvisejících bankovních služeb a jemuž odpovídá cena rozložená do jednotlivých sjednaných úhrad. Bankovní poplatky (včetně poplatku za správu úveru) tak představují (vedle úroku a dalších odměn) část vícesložkové ceny celého komplexu plnění (shodně G., R., V., P., X. P. Přípustnost poplatků za správu a vedení úvěrových účtů vedených pro spotřebitele. Právní rozhledy 2013, č. 15-16, s. 515 an., dále B., J. Ochrana spotřebitele, nebo i pokrytecky zastřená ochrana věrolomnosti? Soudce 2013, č. 9, s. 16 an.). Z tohoto pohledu je pro posouzení poplatku za správu úveru jako části ceny plnění nerozhodné, zda předmětný poplatek kryje též náklady na vnitřní činnost úvěrového věřitele, zda úvěrový věřitel poskytl úvěrovému dlužníku konkrétní protiplnění, nebo zda správu úveru vykonává převážně ve svém zájmu. Z ekonomického hlediska každá cena odráží náklady prodejce a jeho marži, a proto není neobvyklé ani nelegitimní, aby náklady úvěrového věřitele na správu úveru kryl příslušný poplatek jako součást ceny plnění (srov. L., M. a kol. Sporné poplatky za vedení a správu úveru k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 5, in www.epravo.cz). Argument o vlastním zájmu úvěrového věřitele spravovat úvěr (srov. X., D. Poplatky za vedenie úverového účtu. Soudce 2013, č. 1, s. 7 an.) je zavádějící, neboť jako každý dobrovolně uzavřený obchod je i poskytnutí (čerpání) úveru, včetně plnění dalších povinností sjednaných ve smlouvě o úvěru, zájmem obou stran (shodně P., M. Bankovní poplatky. Soudce 2013, č. 6, s. 16 an.). Poplatek za spravování úveru je cenou plnění ve smyslu ustanovení § 56 odst. 2 obč. zák., proto se na ujednaní o něm nevztahuje požadavek přiměřenosti uvedený v ustanovení § 56 odst. 1 obč. zák. (shodně např. G., R., V., P., N., P. Přípustnost poplatků za správu a vedení úvěrových účtů vedených pro spotřebitele. Právní rozhledy 2013, č. 15-16, s. 515 an.).". Hoci uvedené závery dávajú v značnej miere odpoveď na väčšinu zo žalobcom namietaných skutočností a argumentov prezentovaných v tomto konaní, súd považuje za potrebné (a zároveň korektné) vysporiadať sa s nimi aj osobitne, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci.

Pokiaľ žalobca argumentoval neurčitosťou a nezrozumiteľnosťou dojednaní o predmetnom poplatku s odôvodnením, že nie je zrejmé, čo je obsahom spravovania úveru a za čo je poplatok uhrádzaný, súd je toho názoru, že dojednanie o poplatku za správu úveru tak, ako bol dohodnutý v bode 5.1. a 7.2.5. zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2008, spĺňa všetky náležitosti právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 O.z.. Poplatok bol dohodnutý dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne, v zmluve je jednoznačne uvedená jeho výška, spôsob platenia ako aj doba jeho splatnosti. Poplatok bol teda odkomunikovaný zo strany žalovaného transparentným spôsobom a žalobca si musel byť pri uzatváraní úverovej zmluvy plne vedomý dojednávanej poplatku. Z toho potom vyplýva, že žalobca

mohol pri uzatváraní úverovej zmluvy tento poplatok započítať do celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru (do celkovej ceny úveru), a mohol tak plne posúdiť ekonomickú výhodnosť alebo nevýhodnosť takejto cenovej ponuky žalovaného, ako aj jej hospodársky dopad na žalobcu. V tejto súvislosti možno tiež poukázať na to, že žalobca predmetný poplatok platil od začiatku zmluvného vzťahu (od 30.09.2008) až doposiaľ bez toho, aby spochybňoval určitosť, resp. zrozumiteľnosť dojednaní o tomto poplatku. Súd preto hodnotí tento jeho argument prednesený po piatich rokoch platenia predmetného poplatku za účelový. Poplatky spojené so správou a vedením úveru boli navyše (až do účinnosti novely zákona o bankách - zákon č. 132/2013 Z.z. účinný od 10.06.2013) celkom bežnou súčasťou bankových (úverových) produktov a bežnou praxou v bankovom sektore, počítalo sa s nimi pri porovnávaní cien úverových produktov na trhu (v podobe RPMN) a predpokladal ich dokonca aj samotný zákon o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. n/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013), pričom existuje množstvo rozhodnutí, v ktorých súdy považovali dojednanie o predmetnom poplatku za platnú súčasť úverovej zmluvy. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že uvedený poplatok bol vyjadrený paušálnou sumou a nebolo pri ňom presne vymedzené, aké konkrétne služby sú spojené s jeho úhradou. Ako už súd uviedol vyššie v prípade tohto poplatku ide o časť ceny za úver, ktorá nie je krytá úrokovou sadzbou, pričom zahŕňa administratívne náklady banky súvisiace s poskytnutým úverom svojmu klientovi. Tieto náklady je banka nepochybne oprávnená preniesť na klienta ako cenu za poskytnutie finančných prostriedkov. Nemožno totiž zabúdať, že poskytnutie úveru klientovi je (aj) v jeho záujme, a tým je sprostredkovane (aj) v jeho záujme vykonávanie s tým súvisiacich administratívnych úkonov, ktoré pre banku predstavujú náklady (na administratívu, informačné systémy a pod.), a ktoré tak banka prostredníctvom poplatkov prenáša na klienta ako súčasť ceny komplexného balíka služieb spojených s úverom. Ak by totiž banka úver neposkytla, nepochybne by nemusela vykonávať ani s tým súvisiace úkony, a nevznikli by jej ani s tým spojené náklady. Možno teda uzavrieť, že činnosti, ktoré banka pri poskytovaní a správe úveru zabezpečuje, vstupuje ako ekonomická kategória do nákladov, ktoré sa premietnu do ceny za poskytovaný produkt, a teda do ceny úveru. Preto sa súd nestotožnil s argumentom žalobcu o nedostatku skutočného plnenia. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 23Co/121/2013 zo dňa 18.12.2013 (verejne dostupné na stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky www.justice.gov.sk), v ktorom krajský súd ako odvolací súd pri posudzovaní rovnakého poplatku bankovej inštitúcie dospel k záveru, že "dohodnutý poplatok za správu úveru medzi účastníkmi vo výške 1,66 eura mesačne v danom prípade neodporuje ustanoveniam zákona o spotrebiteľských úveroch a ani hore uvedenému rozhodnutiu (Vrchného Krajského súdu v Karlsruhe z 3. mája 2011 /17U 192/10/ - pozn. súdu). Uvedený poplatok nemožno chápať len ako poplatok stanovený v záujme žalobcu, ale aj žalovaného, keďže žalobca poskytuje žalovanému službu pozostávajúcu v evidencii došlých platieb, zostatkov poskytnutého úveru a v prípade, ak žalovaný prestane splácať úver, aj evidenciu dlžných súm a pod. Z hore uvedených dôvodov bolo potom možné považovať za riadne dohodnutý a správne uplatnený poplatok za vedenie účtu vo výške 1,66 eura.". Vzhľadom na vyššie uvedené závery potom nemožno považovať za dôvodnú ani námietku žalobcu o jeho omyle podľa § 49a O.z. s poukazom na to, že mu za uvedený poplatok nebola poskytovaná žiadna služba a ani jeho námietku ohľadne rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 v spojení s § 3 O.z. s poukazom na dohodnutie poplatku za neexistujúcu službu. Za nedôvodné považoval súd tiež poukazovanie žalobcu na novelu zákona o bankách (zákon č. 132/2013 Z.z.), ktorá vyberanie tohto poplatku zakázala, a to práve s poukazom na dátum účinnosti uvedenej novely (10.06.2013). Jej aplikovanie na posudzovaný prípad by tak bolo v rozpore s princípom zákazu retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov (ako aj retroaktívneho výkladu právnych predpisov), ktorý je mimochodom rešpektovaný aj v prechodných ustanoveniach samotnej novely (§ 122s - "Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013").

Čo sa týka poukazovania žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/141/2011 zo dňa 11.09.2012 a sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012, ako aj na rozhodovaciu líniu nemeckých súdov, súd poukazuje na to, že predmetom posudzovania Krajského súdu v Prešove boli v obidvoch prípadoch odlišné poplatky (v prvom prípade poplatok za upomienku a za „vstup pohľadávky do vymáhania" a v druhom prípade poplatok za "spracovanie", resp. za uzavretie úverovej zmluvy) uplatňované subjektmi s odlišným charakterom (nebankovými spoločnosťami), pričom svoj záver o neprijateľnosti predmetných poplatkov založil krajský súd poukazaním na rozhodovaciu líniu nemeckých súdov, v ktorých sa tieto (nemecké) súdy rovnako zaoberali odlišnými poplatkami. Bez ohľadu na to však súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodovaciu líniu nemeckých súdov nie je možné

automaticky (a bez nevyhnutnosti podrobnej komparácie právnej úpravy) prenášať do prostredia slovenskej aplikačnej praxe. V tejto súvislosti súd len v stručnosti poukazuje na to, že nemecká rozhodovacia prax vychádza z odlišných východísk vyplývajúcich z odlišnej právnej úpravy založenej na historickom rozlišovaní cenového dojednaní na hlavné a vedľajšie (resp. na rozlišovaní ceny hlavného a vedľajšieho plnenia). Vedľajšie cenové dojednanie pritom (na rozdiel od hlavného) podľa nemeckej právnej úpravy podlieha súdnej kontrole prijateľnosti podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Slovenská právna úprava (rovnako ako smernica 93/13/EHS zo dňa 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) naproti tomu uvedené delenie nepozná a je založená na vylúčení súdnej kontroly neprijateľnosti podmienok týkajúcich sa ceny plnenia ako takého. Tiež možno poukázať na rozsudok britského Najvyššieho súdu (Supreme court) vo veci The Office of Fair Trading v Abbey National plc and Others z 25.11.2009, v ktorom najvyšší súd riešil obdobnú problematiku bankových poplatkov, pričom na základe výkladu smernice 93/13/EHS zo dňa 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách dospel k inému záveru ako nemecké súdy (vrátane žalobcom označeného rozsudku Spolkového súdneho dvora sp. zn. XI ZR 388/10). Z uvedeného teda vyplýva, že nemožno hovoriť o nejakom jednotnom, resp. prevládajúcom prístupe súdov k riešeniu danej problematiky, a to ani v rámci jednotlivých členských štátov Európskej únie (k tomu, ako aj k problematike nasledovania nemeckej rozhodovacej línie bližšie - G., R. Příпустnost poplatků za správu a vedení úvěrových účtů vedených pro spotřebitele - reakce na článek P. L. X., in www.epravo.cz, tiež C., K. Komparatívny hoax v práve alebo zaručená správa o bankových poplatkoch, in www.lexforum.cz).

Napokon pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný sa v súvislosti s predmetným poplatkom dopustil nekalej obchodnej praxe v zmysle 7 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, lebo ho nikde dopredu neuvádza, súd túto jeho námietku nepovažoval za dôvodnú, keďže (ako už súd uviedol vyššie) poplatok za správu úveru bol uvedený (jasne, určito a zrozumiteľne) v zmluve o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2008, v zmluve bola jednoznačne uvedená jeho výška, spôsob platenia ako aj doba jeho splatnosti. Za nedôvodnú považoval súd tiež námietku žalobcu ohľadne porušenia zákazu viazania produktov v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tým, že uzavretie zmluvy o bežnom účte bolo podľa vyhlásenia žalovaného podmienkou, aby získal úver, nakoľko žalobca túto skutočnosť ničím nepreukázal, a táto skutočnosť nevyplýva ani zo zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2008.

Vzhľadom na všetky uvedené argumenty súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV.

Odvolanie proti rozsudku musí obsahovať všeobecné náležitosti každého podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, podpísané datované, v dostatočnom počte rovnopisov a s prílohami, v opačnom prípade bude rovnopis s prílohami vyhotovený na trovy účastníka), a náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. (proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, v čom sa rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O.s.p.):

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozsudkom, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.